

СЬОГОДНІ — ДЕНЬ РАДЯНСЬКОЇ МОЛОДІ

Пролетарі всіх країн, єднатесь!

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ.

Рік видання VI
№ 77 (584)

Неділя, 24 червня 1962 р.

Ціна 2 коп.

У братній Румунії

ХУНЕДОАРА, 21 червня. (ТАРС). Сьогодні радянська партійно-урядова делегація на чолі з М. С. Хрущовим, а також Г. Георгіу-Деж, І. Г. Маурер, Г. Апостол, Н. Чаушеску та інші румунські офіційні особи відвідали металургійний комбінат, оглянули сталеливарний і прокатний заводи.

М. С. Хрущов розмовляв із старшим доменщиком Т. Карамалісом, робітником В. Верешем, домогосподаркою Т. Кардаш, яка прийшла на завод до чоловіка, і з іншими робітниками, цікавився їх життям і трудовими успіхами.

Після огляду комбінату радянські гості прибули на стадіон, де відбувся масовий мітинг. Близько 30 тисяч трудящих міста сердечно, по-братерському вітали посланців радянського народу і керівників Румунської робітничої партії та народного уряду.

Мітинг відкрив перший секретар Хунедоарського обласного комітету РРП П. Фурдуй. Він передав М. С. Хрущову і членам радянської партійно-урядової делегації палкий привіт від робітників і всіх трудящих Хунедоари.

З вітальними промовами виступили Герой Соціалістичної Праці сталевар Ш. Тріпш, головний інженер комбінату по доменному виробництву І. Діну.

Тепло зустріли присутні виступ голови Радн Міністрів РНР І. Г. Маурера. Потім до мікрофона підійшов М. С. Хрущов, зустрінутий криками «ура», бурхливими, довго не стихаючими оплесками і палкими привітаннями.

Промова глави радянської делегації була вислухана з глибокою повагою і не раз переривалась бурхливими оваціями на честь румунсько-радянської дружби, СРСР, Комуністичної партії Радянського Союзу, Румунської Народної Республіки і Румунської робітничої партії.

ЛУПЕНЬ (Хунедоарська область), 21 червня. (ТАРС). У другій половині дня радянська партійно-урядова делегація на чолі з М. С. Хрущовим побувала в найбільшому вугільному басейні Румунської Народної Республіки — Валажулуй. Цей басейн дає приблизно половину всього вугілля, що видобувається в країні. Тут є шість шахтних розробок і найбільша з них — шахта «Лупень», на якій працює 5675 шахтарів.

На всіх станціях — від Хунедоари до міста Лупень — посланців радянського народу захоплено зустрічали жителі міст, сіл і шахтарських селищ. На площі перед шахтою, де зібралось десятки тисяч чоловік, відбувся мітинг. З промовою виступив перший секретар Центрального Комітету Румунської робітничої партії, голова Державної радн Румунської На-

родної Республіки Г. Георгіу-Деж. Його промова не раз переривалась бурхливими оплесками присутніх.

Надзвичайно палко й сердечно учасники мітингу зустріли появу на трибуні глави радянської партійно-урядової делегації М. С. Хрущова. Його яскрава промова супроводилась бурєю овацій. Над площею гриміло «ура» і дружні, широкі вигуки привітань.

Перший секретар райкому партії Д. Лазер вручив М. С. Хрущову і Г. Георгіу-Деж шахтарські каски. В будинку шахтоуправління після мітингу відбулася дружня зустріч радянської делегації з шахтарями.

Вечері делегація поїздом виїхала в Крайову.

КРАЙОВА, 22. (ТАРС). Сьогодні вранці радянська партійно-урядова делегація на чолі з М. С. Хрущовим у супроводі Г. Георгіу-Деж і І. Г. Маурера та інших офіційних осіб прибула в місто Крайову — центр однієї з найбільших областей країни — Олтенії.

До перемоги народної влади цей край був дуже відсталим. Нині в Олтенійській області, як і в інших областях країни, діє багато великих фабрик і заводів, розвивається нафтова про-

мисловість, сільське господарство повністю колективізоване, ліквідовано тяжку спадщину минулого — неписьменність.

На вокзалі в Крайові радянських гостей захоплено зустрічали жителі міста.

Радянські гості сідають у машини і їдуть на завод «Електропутере» («Електротросила»). На вулицях міста їх палко і сердечно вітають десятки тисяч людей.

Біля заводських воріт радянських гостей з піднесеним вітань робітники. М. С. Хрущов і члени делегації оглянули інструментальний, механічний, трансформаторний та інші цехи.

Глава радянської делегації цікавився будівництвом заводу, устаткуванням, розмовляв з робітниками. Всюди в цехах посланців радянського народу зустрічали ввічливо і сердечно, по-братерському.

Після огляду заводу на великому заводському подвір'ї відбувся масовий мітинг, на якому з промовами виступили тепло зустрінуті присутніми член Політбюро ЦК РРП Г. Апостол і кандидат у члени Президії ЦК КНРС, голова ВЦРПС В. В. Гришин.

Після мітингу радянська партійно-урядова делегація поїздом виїхала в Бухарест.

Загоряється новий маяк

Звісно, що чим більше сильних суперників у змаганні, тим важчою буде перемога. І тим радіснішою. У нас на «Червоній зірці» чимало чудових комсомольсько-молодіжних колективів, слава яких давно вже пішла далі рідного заводу. Та сьогодні в числі тих, хто здобув першість у змаганні на честь Дня радянської молоді, ми називаємо ще один, новий колектив. Це бригада слюсарів-ремонтників, очолювана Віктором Ромахом.

Іх четверо у бригаді — молодих, запальних друзів. І у кожного в день молодіжного свята — своя радість. Микола Філоненко і Володимир Береза здобули спеціальності зварювальників, добре склали екзамен за 10-й клас вечірньої школи. А Михайло Чернишов, крім того, ще й досконало оволодів спеціальністю токаря. У бригадира — теж свої успіхи. Нещодавно схвалено його ефективну раціоналізаторську пропозицію. Днями прийняли В. Ромаха кандидатом в члени КПРС.

Це щодо особистих успіхів і удач. А є ще й спільні і теж великі. Свято молоді бригада зустрічає у званні комуністичної. Виборола вона його зовсім недавно. Цей колектив одержав перехідний червоний вимпел цеху за відмінну якість виготовленого обладнання.

В праці, в навчанні, в міцній комсомольській дружбі здобула добру славу бригада. Своім новим маяком вважає її заводська молодь.

І. ОСТРОВИЯ,
І. МЕЛЬНИЧЕНКО,
комсомольці другого механоскладального цеху заводу «Червона зірка».

ХОРОШИЙ НАСТРІЙ

Сьогодні радісне свято для юнаків і дівчат. І вже стало традицією в артілі «Україна» зустрічати це свято новими успіхами в праці. Доярки комсомольсько-молодіжної ферми вже зараз можуть впевнено сказати: річне зобов'язання буде виконано. Кращі доярки Поліна Лапшина, сестри Катя і Люда Захаренко рапортують: з початку ро-

Катя Сопільняк — член комсомольсько-молодіжної ферми колгоспу «Росія» Ульяновського району. Позмагатися з нею — велика честь для молодих доярок. А вже дівчина вже одержала від кожної корови близько 2.000 літрів молока і міцно утримує першість серед тваринницького району.

На знімку: доярка Катерина СОПІЛЬНЯК.
Фото В. КОВПАКА.

Юності свято

Сьогодні ти, юний друже, вийдеш на вулиці рідного міста чи села святково одягнений, радісний, щасливий. Поглянь довкола — безмежна глибочина сонця, усміхнені обличчя друзів — товаришів. Рівні вулиці, світлі будівлі шкіль, прекрасні клуби і Палаці культури, красиві парки і сквери. А он риштування новобудов. І все те, що вже є, що будеться і що буде — це все для тебе, друже, і для мене, для нас. І в усьому ти бачиш якусь урочистість. Бо ж сьогодні свято. Таке і має, наших ровесників, всієї радянської молоді.

Свято це зовсім юне. П'ятий раз всього ми з тобою відзначаємо День радянської молоді — торжество, яке є свідченням турботи Комуністичної партії і Радянського уряду про молоде покоління, про його щасливе життя.

У нашого юного свята вже склались чудові традиції. В останню неділю червня звучить трудовий рапорт твій і мій, наших ровесників з міста і села. Рапорти про успіхи — про надпланові тонни вугілля і графіту, про нові партії машин, про високі надії молока і додаткові центнери м'яса, про нові знання, здобуті у вузів, технікумі, школі. День радянської молоді — це перш за все, свято праці, свято молодих будівників комунізму.

Нинішнє свято у нас надзвичайне. Це перше свято після XIV з'їзду ВЛКСМ, це перше свято комуністичного двадцятиріччя. Воно ознаменоване невгамовним бажанням мільйонів молодих сердець зробити якомога відчутніший вклад у виконання нашої грандіозної програми комуністичного будівництва, зробити наше життя заможнішим. Добре трудяться юнаки і дівчата орденоносної Кіровоградщини в четвертому році семіріччя, чудові плоди приносить їх натхненна праця.

Короткий рапорт комсомольців заводу «Червона зірка». Напередодні свята молодості виконано піврічний план, з початку року виготовлено понад 43 тисячі сівалок. Завод дав понад план продукції на 400 з лишком тисяч карбованців, а до кінця місяця цей показник перевершить і мільйон карбованців. Яскрава, барвиста, переконлива мова у молодих червонозорівців. Не менш переконлива вона і в комсомолі шахтарської Олександрії, молодих господарів ферм області. Іх рапорти ми друкуємо в сьогоднішньому номері газети.

Господарем сьогоднішнього свята є ти, юний друже, вся молодь. А де молодість, там дзвінка бадьора пісня, запальний танок, запеклі спортивні змагання. В піснях юність славить партію, народ, Вітчизну, мир. На стадіонах, спортивних майданчиках демонструє свою силу, красу, мужність.

Тож іди, друже, в парки і сквери, в гаї, на стадіон. Співай, танцюй, веселись. Ти добре попрацював і добре тобі відпочиватиметься. Не забудь з собою взяти пісню. Вона будувати і жити допомагає. А нам з тобою багато ще належить зробити. Нам будувати комунізм! Нам жити при комунізмі!

Майже три ешелони надпланового палива виробили в червні брикетники Семенівської фабрики. Правовідомими тут йдуть члени комсомольсько-молодіжної зміни, очолюваної майстром Анатолієм Легких. Тільки 22 червня вони дали понад завдання 100 тонн брикету. Свої трудові успіхи молоді брикетники присвячують Дню радянської молоді.

З воріт Олександрійського електромеханічного заводу виїшло кілька машин з контейнерами. В них — трансформатори, комплектні обладнання, пульти управління для братньої Румунії. Великий вклад у виконання цих замовлень внесли комсомольці і молодь підприємства. Так, бригади шихтувальниць Марії Пентеріді, ізольвальниць Валентини Котелькіної, комплектувальників Володимира Струганова, наслідуючи почин колективу депо Москва-Сортувальна, набагато підвищили продуктивність праці. Свято молоді вони зустріли достроковим виконанням своїх семимісячних виробничих завдань.

«Робити більше сьогодні — значить завтра мати більше», — під таким девізом трудяться гірники Байдаківського розрізу. Три дні тому вони першими серед колективів видобувних підприємств Олександрії достроково виконали піврічний план. В рахунок липня відвантажено 12 ешелонів вугілля. По кілька тисяч тонн палива видняли машиністи-екскаваторники Яків Єрьоменко, Павло Павленко, Іван Горовецький.

О. ОЛЕКСІЄНКО,
м. Олександрія.

Ранок нового життя.

Фотоетюд В. Ковпака.

Не обійцяй мене, зозуле...

(Закінчення).

силувано жваво розповідав щось про болванки і блюмінги. І потім мені не довелося закутувати шию шарфиком. І в селі не дивувались. Звичайно, влітку не можна застудити горло. Тепер це вже не потрібно. Хіба ж я знала, що колись це буде непотрібно? Тепер ми йдемо, як давні знайомі. Навіть не взявши за руки, бо ми й не друзі. Лише серце ледь стинається. Стає моторошно і якимось мерзлякувато жалко минулого, втраченого, яке вирине у несподівану і прозору згадку. Згадки сповна належить минуле, втрачене, а людині сповна належить згадка.

— Якби на полустанку, коли проводжала мене вдру-ге, ти закатала мені сувору догану з останнім попередженням, я поцілував би тебе, — говорить він.

— А я чекала, що ти поцілуєш мене. І я закатаю тобі сувору догану.

— Можливо, цим ми врятували б наші змарнілі почуття?

— Не знаю.

— Коли ти написала, що вийшла заміж, мені стало боляче й легко. Боляче, що я навкілі втратив тебе. І легко, що ти перша покляла край нашим безглузким стосункам, — говорить він.

— Вважають, наче б перша любов найпалкіша, — кажу я. — Але чому тоді вона закінчується сумно? Чому?

— Бачиш, перша любов неглибока. А мілка криниця висихає швидко.

— Неправда. Ти сам не віриш цьому.

Він не відповідає.

На полустанку тихо. Поїзда ще нема. Ми сідаємо на траву.

— Признайся, ти щасливий? — питаю я його.

— Щасливий, — відповідає він. — А ти? Ти любиш свого чоловіка?

— Люблю, — кажу я. — Люблю. І в мене є дочка.

Вона вже вимовляє «Ма-ма».

Ми мовчимо. Він закурює і хмуріє.

— А, може, ми говоримо так, щоб не було боляче за минуле? — запитує він.

— Не знаю, — кажу я. — Я щаслива і люблю свого чоловіка.

— А хіба можна кохати два рази, мати два щастя? — питає він.

— Ні, — кажу я. — І те перше якимось не схоже на це. Тоді я навіть не знала, що воно в мене є. Я просто жила ним. Воно було наївним, дитячим. І воно загубилося десь далеко, як незвичайний сон. А сьогоднішнє щастя усвідомлюване, розсудливе. Можливо, навіть, мудре. Так, значить, оце та глибока криниця? Я ж справді люблю свого чоловіка. Якщо перша любов була всього захопленням, то чому ми жалкуємо за нею?

— Не знаю, — відповідає він. Мовчить. Прикладає палець до вуст.

Ми прислухаємось. «Ку-ку, ку-ку, ку-ку, ку-ку».

— Зозуля, — шепоче він і усміхається. — Чи пам'ятає вона нас?

— Це інша, — шепчу я.

— Зозуле, зозуле, скажи, скільки разів ми ще зустрінемось? — шепоче він.

«Ку-ку, ку-ку, ку-ку, ку-ку, ку-ку...»

Зозуля старанно відповідає на його прохання. Ми лічимо. Лічимо. Налічуємо більше ста. Потім на полустанок вривається гуркіт. Поїзд заглушає зозулю.

Він подає мені руку.

— Ти не сердись?

— Ніскільки. — хитаю я головою.

Він піднімається у вагон. Залишає там чемодан, плаш. Повертається на сідці. Поїзд рушає. Я йду за вагоном. Поїзд набирає швидкість. Я біжу. Я кричу:

— Виношу тобі сувору догану з останнім попередженням! За зозулю.

Дзвінко перегукуються колеса. Він не чує. Схиляється на поручні.

— Виношу тобі сувору догану... — знову кричу я. Але вагон віддаляється. Віддаляється.

Я стою довго. На полустанку тихо. Тільки зозуля шедро дарує нам зустрічі.

«Ку-ку, ку-ку, ку-ку, ку-ку...»

Вона, певно, нарахувала з тисячу. Це добре, коли тобі багато обіцяють. Але, зозуле, дурненька, не обіцяй того, що, я знаю, неможливо. Я ж не зустрінуся з ним тисячу разів. Може, жодного разу не зустрінуся. Та й сама хочу цього. І він хоче. Навіщо ж ти обманюєш, зозуле?

Потім я йду навпрошки. Шпоришчанним путівцем. Я втретє йду ним з полустанку. Вперше я йшла облечена поцілунками. Мені довелося закутати шию шарфиком. І в селі дивувались, що влітку я застудила горло.

Вдруге я знала, що все скінчено.

Мілка криниця висихає швидко... А зозуля трохи дурненька. «Ку-ку, ку-ку, ку-ку...». Вона ладна наобіцяти сто щастя.

Я йду в село навпрошки. Шпоришчанним путівцем. Чоловік, мабуть, уже турбується за мене. Він ніколи не приходить пізно. У нього не знаходиться причин. І я не виношу йому суворої догану з останнім попередженням. Та й не потрібні вони. Я ж не вісімнадцятилітня. Я не вдаюся до жорстокого адміністрування.

У мене є дочка, яка уже вимовляє «ма-ма».

І в нього є дочка, яка уже вимовляє «та-та».

А. ТАРАН.

Ось він, капіталістичний „РАЙ“

В хвилину відвертості

«Тред'юніоністські лідери дуже часто перетворюються в крупних капіталістів. В цьому випадку вони дуже жорстоко експлуатують робітників, ніби мстачі їм... за свою власну зраду».

Комптон МАККЕНЗІ, англійський письменник.

* * *

«Після довгого перебування в товаристві своїх колег — фінансистів я завжди почуваю себе так, наче пожив серед їхніх завірів».

Поль ГЕТТІ, американський мільярдер.

* * *

«Основні принципи рекламно-техніки залишаються ті ж, незалежно від рекламного товару. Наша фірма торгує милом, але ми з однаковим успіхом могли б торгувати і Америкою».

Россер РІВС, голова фірми «Ріс енд сан».

* * *

«Іспанські селяни не мають своїх земельних ділянок, живуть в жалюгідних халупах і поволи вмирають з голоду».

Маранья, кардинал Севільї.

* * *

«Я завжди намагався вибрати друзів з числа людей, в яких були спільні зі мною вороги».

Бернард БАРУХ, американський фінансист.

ПОВІСТЬ ПРО ВІДНИХ ЗАКОХАНИХ

Ім по двадцять. Його звать Бернар Вантюріні, її — Ольга Павлак. Він працював в Парижі друкарем, вона в панчішній майстерні піднімала петлі, що спустилися.

Часто, бродячи по прекрасних вулицях Парижа, Бернар і Ольга думали про майбутнє. Ім здавалось, що сама доля з'єднала їх серця. Вони вже бачили себе разом. Він мріяв про мотоцикл, на якому вони будуть виїжджати за місто, вона — про швейну машину, на якій буде шити.

Але їх батьки думали інакше.

— На якого біса тобі потрібна ця Ольга? — грізно запитував Вантюріні-старший.

— Я її люблю, — відповідав Бернар.

— Ох, він її любить! Хотів би я знати, скільки вона принесе тобі приданого, ця панчішниця!..

— Досить вештатись з цим Бернаром! — бушувала Павлак-батько.

— Але я його кохаю, — протестувала Ольга.

— Цікаво знати, на які гроші він буде утримувати тебе, цей друкарський хлопчик на побігеньках.

...Сен-Антуан-Жінестер — передмістя Ніци. Тут і обвінчалися закохані, які таємно втекли з Парижа. Здавалось, нема на світі людей, щасливіших за них.

Але... 2500 франків, які були в них, від-

дані священику. Треба було зараз же знайти роботу. І на другий же день Бернар і Ольга відправились в місто.

Бернар звертався у всі видавництва, друкарні, редакції газет. Нічого! Він розповідав про своє становище, його охоче вислухували, співчували або сміялись, але роботи не давали. Ольга зверталась у всі швейні майстерні, ательє мод, магазини.

На другий день вони знову відправились в місто. І знову ходіння з дверей в двері. Бернар звертався вже в контори по найму чорноробочих і вантажників. Ольга була згодна піти посудницею або прачкою. Але даремно!

А голод робив свою справу. Вони продали з себе все, що можна було. А одного разу Бернар і Ольга навіть вирішили покінчити з собою. Вони вилізли на дзвіницю, але рішучість покинула їх в останню хвилину.

Ще два дні мук. В кінці-кінців терпіння їх скінчилось, на залишки грошей вони купили отрутні порошки і, забравшись у ту ж саму церкву, де їх обвінчали, розділили їх порівну, випили і стали чекати смерті.

В лікарні у них виявили отруєння і дуже велике виснаження. Коли Ольга опам'яталась, вона забилась в істеричні, безперестану повторюючи: «Звірі, звірі, звірі!».

В її історії хвороби так і записано: «Маячний стан (марить — ред.). Нав'язлива ідея «звірі».

Газета «Юманіте», яка розказала цю історію, писала: «Нам здається, що «звірі» — не нав'язлива ідея, а певний висновок про оточуючих її і її коханого людей, для яких головна цінність — це гроші».

Ю. НЕДЕЛЬ.

Редактор П. МАРЧЕНКО.